

marts 1926 om mærkning af heste og klovbærende dyr, der indføres her til landet, findes der for tiden hjemmel til at udstede bestemmelser af den art, som er nævnt i stk. 1—2. Stk. 1 omfatter bestemmelsen i § 4, stk. 1, i lov nr. 386 af 22. februar 1939 om udførsel, indførsel og forhandling af fjerkræ, for så vidt angår levende fjerkræ.

Stk. 3. Bestemmelsen svarer til § 1 i lov nr. 349 af 23. december 1935 angående indførsel af forskellige dyrearter.

Stk. 4. Bestemmelsen er ny, men svarer til § 29, stk. 2, i lov nr. 138 af 10. maj 1915 om foranstaltninger mod smitsomme sygdommes udbredelse. Denne lov omhandler imidlertid kun smitstof, der er farlig for menneskers sundhed, og man har fundet det rimeligt at foreslå en bestemmelse, der omhandler smitstof, som alene er farlig for dyrs sundhed.

Til § 4.

Det er et almindeligt gældende princip, at udgifterne ved udførsels- og indførselskontrol afholdes

af de personer eller virksomheder, som foretager udførslen eller indførslen. Dette er udtrykkelig fastsat i § 19 i fornævnte lov nr. 156 af 14. april 1920 samt i §§ 1, stk. 2, og 4, stk. 2, i fornævnte lov nr. 386 af 22. februar 1939. Bestemmelser om, at de pågældende personer eller virksomheder skal betale udgifterne ved kontrollen, er for de øvrige områders vedkommende fastsat ved bekendtgørelse.

Til § 5.

I § 3 i fornævnte lov nr. 340 af 22. december 1937 og i § 6 i fornævnte lov nr. 386 af 22. februar 1939 er der hjemmel for landbrugsministeren til at pålægge bøder indenfor et beløb på 2 000 kr. Under hensyn til at nærværende lovforslag ikke indeholder bestemmelser, der kan give anledning til pålæg af et stort antal bøder af takstmæssig karakter, har man ikke fundet det rimeligt at opretholde den nævnte bestemmelse om administrative bødepålæg.